Warszawa, dnia 24 sierpnia 2022 r.

Poz. 820

OBWIESZCZENIE
MINISTRA SPORTU I TURYSTYKI[1)]

z dnia 6 lipca 2022 r.

w sprawie włączenia kwalifikacji rynkowej „Planowanie i prowadzenie procesu dydaktycznego w snowboardzie” do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji

Na podstawie art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 226) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia informacje o włączeniu kwalifikacji rynkowej „Planowanie i prowadzenie procesu dydaktycznego w snowboardzie” do Zintegrowanego Systemu Kwalifikacji.

Minister Sportu i Turystyki: *K. Bortniczuk*

---

1) Minister Sportu i Turystyki kieruje działem administracji rządowej – kultura fizyczna, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Sportu i Turystyki (Dz. U. poz. 1946).

Załącznik do obwieszczenia Ministra Sportu i Turystyki
z dnia 6 lipca 2022 r. (M.P. poz. 820)

INFORMACJE O WŁĄCZENIU KWALIFIKACJI RYNKOWEJ „PLANOWANIE I PROWADZENIE PROCESU DYDAKTYCZNEGO W SNOWBOARDZIE”
DO ZINTEGROWANEGO SYSTEMU KWALIFIKACJI

1. Nazwa kwalifikacji rynkowej

Planowanie i prowadzenie procesu dydaktycznego w snowboardzie

2. Nazwa dokumentu potwierdzającego nadanie kwalifikacji rynkowej

Certyfikat

3. Okres ważności dokumentu potwierdzającego nadanie kwalifikacji rynkowej i warunki przedłużenia jego ważności

Certyfikat jest ważny przez 3 lata. Warunkiem przedłużenia certyfikatu jest zaliczenie efektu uczenia się „Jeździ na snowboardzie na poziomie zaawansowanym” (z zestawu 3) – po 3 latach, a po kolejnych 3 latach – wszystkich efektów uczenia się z zestawów 3 i 4.

4. Poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji przypisany do kwalifikacji rynkowej oraz odniesienie do poziomu Sektorowej Ramy Kwalifikacji

6 poziom Polskiej Ramy Kwalifikacji, 6 poziom Sektorowej Ramy Kwalifikacji w sektorze sport

5. Efekty uczenia się wymagane dla kwalifikacji rynkowej

Osoba posiadająca kwalifikację jest przygotowana do samodzielnego planowania, organizowania i realizowania procesu dydaktycznego w snowboardzie w oparciu o obowiązujące systemy szkolenia, z uwzględnieniem wytycznych organizacji szkolącej, w ramach sportu dla wszystkich. Prezentuje podstawowe, średnio zaawansowane i zaawansowane umiejętności jazdy na snowboardzie zgodnie z realizowanymi w Polsce programami nauczania. Przygotowuje plan realizacji procesu dydaktycznego, wykorzystując metody, formy i środki stosowane w innych dyscyplinach sportowych oraz indywidualizując dobór metod, form i środków do uczestników procesu. Prowadzi proces dydaktyczny, analizuje podejmowane przez siebie działania zawodowe pod kątem optymalizacji planu i realizacji procesu dydaktycznego. Usprawnia proces osiągania celów, stosując narzędzia komunikacji i motywacji. Osoba posiadająca kwalifikację jest przygotowana do prowadzenia procesu rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi (w kraju i za granicą), w tym walidowania ich umiejętności. Jest przygotowana do organizacji imprez rekreacyjnych, w tym ukierunkowanych na promocję snowboardu wśród dzieci i młodzieży. Osoba posiadająca kwalifikację ponosi odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo realizowanych zajęć oraz działania współpracowników. Podejmowane działania wykonuje w oparciu o wiedzę dotyczącą teoretycznych uwarunkowań planowania i realizacji procesu dydaktycznego w snowboardzie.

Zestaw 1. Charakteryzowanie teoretycznych uwarunkowań planowania i realizacji procesu dydaktycznego w snowboardzie	
Poszczególne efekty uczenia się	**Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia**
Charakteryzuje dyscyplinę	– omawia ewolucję snowboardu jako dyscypliny, – omawia punkty zwrotne w historii snowboardu,

	– omawia wpływ kluczowych momentów w historii na współczesną organizację dyscypliny, stosowany sprzęt, metody i narzędzia dydaktyczne, – omawia najnowsze osiągnięcia w obszarze dyscypliny, – omawia dostępne zasoby wiedzy naukowej, – omawia współczesne tendencje w szkoleniu, – omawia urządzenia i trenażery snowboardowe oraz ich zastosowanie w procesie dydaktycznym, – omawia zagadnienia związane z geografią ośrodków snowboardowych na świecie, – omawia aspekty biomechaniki w snowboardzie (biomechanika snowboardzisty i sprzętu sportowego), – charakteryzuje wymogi fizjologiczne, anatomiczne i biochemiczne do podejmowania wysiłku fizycznego, wymogi motoryczne oraz psychologiczne dla osób uprawiających snowboard.
Charakteryzuje strukturę dyscypliny	– omawia przepisy konkurencji snowboardowych FIS (Fédération Internationale de Ski) oraz konkurencji tzw. eventowych, – opisuje aktualną strukturę organizacyjną snowboardu na świecie, – opisuje obowiązujący system szkolenia i nabywania kwalifikacji ze snowboardu na świecie.

Zestaw 2. Planowanie procesu dydaktycznego w snowboardzie	
Poszczególne efekty uczenia się	**Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia**
Charakteryzuje biologiczne podstawy planowania procesu dydaktycznego	– opisuje narządy i układy człowieka, ze szczególnym uwzględnieniem aparatu ruchu, – identyfikuje i opisuje ćwiczenia, nazywając ruchy w stawach oraz identyfikując zaangażowane mięśnie, – wyjaśnia pojęcie sprawności fizycznej i poszczególnych zdolności motorycznych człowieka, – wyjaśnia podstawowe zmiany zachodzące w układach człowieka pod wpływem wysiłku fizycznego, w szczególności w układzie krążeniowo-oddechowym, posługując się odpowiednimi parametrami (np. zmiany temperatury ciała, tętna, wentylacji minutowej), – omawia krzywą intensywności zajęć, – opisuje pojęcia i procesy z zakresu fizjologii wysiłku fizycznego człowieka, w tym: wydolność fizyczną, zmęczenie, wypoczynek, mechanizm i rodzaje skurczu mięśni, systemy pozyskiwania energii do pracy mięśniowej w różnych rodzajach wysiłku fizycznego (np. fosfagenowy, glikolityczny) w odniesieniu do procesu dydaktycznego, – wyjaśnia zasady planowania i korygowania procesu dydaktycznego, – opisuje budowę i funkcjonowanie organizmu człowieka w ontogenezie, – wymienia rodzaje informacji, które należy uzyskiwać od ucznia w trakcie realizacji zajęć, w tym: samopoczucie w trakcie realizacji zajęć, opinia o zajęciach, – opisuje znaczenie rejestrowania postępów ucznia i wskazuje okoliczności, w których należy dokonać modyfikacji planu jednostek i procesu dydaktycznego, w tym w odniesieniu do zmiany środków lub zmiany celu.
Charakteryzuje zasady teorii i metodyki stosowane w planowaniu procesu dydaktycznego	– wskazuje zależności między predyspozycjami a efektami motorycznymi, – omawia przeciwwskazania do uprawiania snowboardu, – wymienia sposoby i metody diagnozowania sprawności poszczególnych uczestników procesu dydaktycznego w kontekście przydzielania do określonych grup ćwiczeniowych,

	– uzasadnia wybór sposobów i metod diagnozy, – omawia stosowane w diagnozowaniu technologie informacyjne, – omawia zasady i metody kształcenia stosowane w kulturze fizycznej oraz nauczania czynności ruchowych, – omawia fazy uczenia się i nauczania czynności ruchowych.
Omawia zasady bezpieczeństwa	– omawia realizację procesu dydaktycznego, tj. strategię i taktykę snowboardową w odniesieniu do zmienności warunków meteorologicznych i różnego stopnia trudności tras narciarskich, – omawia zagadnienia związane z zagrożeniami lawinowymi oraz profilaktyką jazdy pozatrasowej, – omawia zagrożenia obiektywne i subiektywne, – omawia zasady zachowania podczas wypadków na stoku, – omawia funkcjonujące w różnych krajach metody wzywania pomocy.
Przygotowuje plan realizacji procesu dydaktycznego	– opracowuje plan organizacji procesu dydaktycznego w oparciu o obowiązujące systemy szkolenia, uwzględniając wytyczne organizacyjne (w tym założenia indywidualne i grupowe zadania szkoleniowe), – wyznacza cele krótko- i długoterminowe procesu dydaktycznego, – dobiera metody, formy i środki dydaktyczne do postawionych celów, uwzględniając ich atrakcyjność i celowość dla uczestników w zależności od poziomu sprawności i umiejętności, stosując m.in. gry i zabawy, – wykorzystuje nowości technologiczne wspierające uczestnictwo w sporcie, – uzasadnia dobór metod, form i środków do realizacji celów dydaktycznych, – indywidualizuje dobór metod, form i środków do uczestników procesu dydaktycznego, – omawia możliwości wykorzystania elementów konkurencji snowboardowych w realizacji celów dydaktycznych, – wprowadza i dostosowuje metody i środki dydaktyczne z innych dyscyplin sportu, – kwalifikuje uczestników do grup ćwiczeniowych i uzasadnia swój wybór, – omawia metody odnowy biologicznej i ich rolę w opracowanym planie realizacji celów, – określa rolę i zadania członków zespołu.
Omawia zasady organizacji wypoczynku dzieci i młodzieży	– omawia przepisy związane z organizacją wypoczynku dzieci i młodzieży, – opracowuje regulamin imprezy rekreacyjnej w snowboardzie.
Omawia zasady BHP pracy instruktora snowboardu i udziału uczestników w procesie dydaktycznym	– charakteryzuje zakres praw i obowiązków zawodowych i odpowiedzialności zawodowej instruktora snowboardu, – omawia sposób prowadzenia zajęć zapewniający bezpieczeństwo instruktora, – opisuje zasady udzielania pierwszej pomocy na stoku, w tym zabezpieczenia miejsca wypadku, wezwania służb ratunkowych.

Zestaw 3. Organizowanie i prowadzenie procesu dydaktycznego w snowboardzie	
Poszczególne efekty uczenia się	**Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia**
Jeździ na snowboardzie na poziomie zaawansowanym	– demonstruje jedną technikę ślizgową, – demonstruje jedną technikę ciętą, – demonstruje jedną technikę jazdy tyłem, – demonstruje jedną technikę jazdy skrętem krótkim, – demonstruje jeden element techniki freestylowej, – demonstruje jedną technikę i taktykę pokonania kombinacji bramek w slalomie gigancie.
Organizuje proces dydaktyczny w snowboardzie	– dobiera miejsce prowadzenia zajęć do celów i umiejętności uczestników, – sprawdza stan techniczny środków dydaktycznych wykorzystywanych do przeprowadzenia zajęć, – sprawdza stan techniczny oraz prawidłowość doboru sprzętu uczestników w zależności od wieku, budowy ciała i umiejętności uczestników, – sprawdza przygotowanie uczestników do zajęć, pyta o samopoczucie, sprawdza ubiór.
Realizuje proces dydaktyczny w snowboardzie	– przedstawia temat zajęć uczestnikom, – omawia sposoby poruszania się na stoku i techniki jazdy, – demonstruje sposoby poruszania się na stoku i techniki jazdy, – ustawia się względem grupy, umożliwiając wszystkim uczestnikom dobrą widoczność i słyszalność prezentowanych ćwiczeń, – egzekwuje prawidłowe ustawienie uczestników podczas zajęć, – dobiera ćwiczenia do celów zajęć, – demonstruje wykonanie ćwiczeń, – stosuje terminologię zgodną z realizowanymi w Polsce programami nauczania snowboardu, – przestrzega wykonania ćwiczeń zgodnie z zasadami symetryzacji nauczania, – optymalizuje wybór miejsca, uwzględniając warunki, cele i umiejętności uczestników, – prowadzi zabawy i gry integracyjne nastawione na promocję snowboardu wśród dzieci i młodzieży, – podejmuje współpracę z zespołem.
Nadzoruje realizację zadań technicznych w snowboardzie	– monitoruje technikę jazdy i sposób wykonywania ćwiczeń, – przekazuje uczestnikom informacje dotyczące techniki jazdy i sposobu wykonywania ćwiczeń, – koryguje technikę jazdy i sposób wykonywania ćwiczeń, – w razie potrzeby reaguje, stosując komentarz zmiany stopnia trudności lub zmieniając ćwiczenie, – nadzoruje bezpieczne korzystanie ze sprzętu w czasie zajęć, – przeciwdziała występowaniu sytuacji niebezpiecznych, – kontroluje pracę członków zespołu.

Wykorzystuje narzędzia komunikacji i motywacji	– omawia zasady komunikacji dydaktycznej, – wita i żegna uczestników zajęć, – nawiązuje bezpośredni kontakt wzrokowy z uczestnikami, – stosuje zasadę „3K” (komplement – korekta – komplement) w korygowaniu błędów, – informuje o postępach w wykonywaniu ćwiczeń, – mobilizuje do wysiłku fizycznego, w tym stosuje zachęty słowne, pochwały, zmiany intonacji głosu oraz podkreśla korzyści wynikające z ćwiczeń, – podsumowuje jednostki dydaktyczne, – podsumowuje realizację procesu dydaktycznego.
Monitoruje realizację procesu dydaktycznego	– omawia metody kontroli i oceny efektów przeprowadzanych zajęć i procesu dydaktycznego, – analizuje sposób prowadzenia zajęć przez siebie, – wskazuje sposoby korygowania prowadzenia zajęć na podstawie autoanalizy, – analizuje stopień osiągnięcia celów i odnosi je do założeń uwzględnionych w planie dydaktycznym, – wskazuje możliwości optymalizacji realizacji planu procesu dydaktycznego, – analizuje poziom wykonania zadań przez członków zespołu, – wskazuje możliwości optymalizacji działań podejmowanych przez członków zespołu.

Zestaw 4. Prowadzenie procesu rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi	
Poszczególne efekty uczenia się	**Kryteria weryfikacji ich osiągnięcia**
Realizuje proces rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi	– opracowuje plan procesu rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – stosuje formy, metody i techniki prowadzenia zajęć, – utrzymuje kontakt z grupą, – motywuje uczestników, – koryguje i omawia błędy, – monitoruje przebieg zajęć, zwracając uwagę na czas oraz aktywność i skupienie uczestników, – modyfikuje formy i harmonogram prowadzenia zajęć, adekwatnie do sytuacji i warunków, – podsumowuje zajęcia.
Ewaluuje proces rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi	– analizuje sposób prowadzenia zajęć przez osoby z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – wskazuje sposoby korygowania prowadzenia zajęć osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – analizuje stopień osiągnięcia celów i odnosi je do założeń uwzględnionych w planie prowadzenia zajęć przez osoby z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – wskazuje możliwości modyfikacji planu procesu rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – wskazuje możliwości optymalizacji realizacji planu procesu rozwoju zawodowego osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi.

Waliduje umiejętności osób z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi	– omawia metody walidacji umiejętności kadr instruktorskich, – stosuje narzędzia walidacji umiejętności kadr instruktorskich, – weryfikuje plany zajęć opracowane przez osoby z niższymi kwalifikacjami instruktorskimi, – formułuje informację zwrotną dotyczącą wyniku walidacji, – dokumentuje proces walidacji.

6. Wymagania dotyczące walidacji i podmiotów przeprowadzających walidację

1. Etap weryfikacji

1.1. Metody

Na etapie weryfikacji dopuszczalne są wyłącznie następujące metody weryfikacji:
– obserwacja w warunkach symulowanych (w rzeczywistych, naturalnych, w warunkach zimowych),
– test teoretyczny,
– metoda dowodów i deklaracji.

1.2. Zasoby kadrowe

Walidacja prowadzona jest przed komisją walidacyjną. Komisja składa się z 2 osób, w tym przewodniczącego komisji.

Przewodniczący komisji łącznie spełnia następujące warunki:
– jest doktorem nauk o kulturze fizycznej,
– posiada dyplom trenera II klasy w snowboardzie wydany przed wejściem w życie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o zmianie ustaw regulujących wykonywanie niektórych zawodów lub posiada tytuł instruktora wykładowcy snowboardu,
– posiada uprawnienia instruktora międzynarodowego IVSI (Internationaler Verband der Schneesportinstruktoren) w snowboardzie,
– posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie w pracy dydaktycznej (w tym egzaminowania) w zakresie szkolenia instruktorów i trenerów snowboardu w Polsce,
– jest autorem lub współautorem minimum jednego opublikowanego programu szkolenia w snowboardzie.

Każdy z pozostałych członków komisji musi łącznie spełnić następujące warunki:
– posiada dyplom magistra,
– posiada co najmniej stopień instruktora wykładowcy w snowboardzie,
– posiada uprawnienia instruktora międzynarodowego IVSI w snowboardzie,
– posiada co najmniej pięcioletnie doświadczenie w pracy dydaktycznej (w tym egzaminowania) w zakresie szkolenia instruktorów i trenerów snowboardu w Polsce.

1.3. Sposób organizacji walidacji oraz warunki organizacyjne i materialne

Weryfikacja składa się z 3 części:

Część 1. Teoretyczna – test teoretyczny. Dopuszczalne jest zastosowanie metody analizy dowodów i deklaracji.

Część 2. Praktyczna – obserwacja w warunkach symulowanych (w rzeczywistych, naturalnych, w warunkach zimowych). Dopuszczalne jest zastosowanie metody analizy dowodów i deklaracji. W trakcie części 2. walidacji weryfikowana jest umiejętność „Jeździ na snowboardzie na poziomie zaawansowanym” będąca częścią zestawu 3. efektów uczenia się. W trakcie weryfikacji ww. umiejętności osoba przystępująca do walidacji musi zaprezentować co najmniej jedną z wymienionych w kryteriach weryfikacji technik lub jeden z elementów techniki freestylowej III stopnia systematyki, zgodnie z opisami zawartymi w obowiązującym programie Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów Snowboardu (SITS).

Część 3. Praktyczna – obserwacja w warunkach symulowanych (w rzeczywistych, naturalnych, w warunkach zimowych). W trakcie części 3. walidacji weryfikowane są efekty uczenia się: z zestawu 2: „Przygotowuje plan realizacji procesu dydaktycznego”, wszystkie efekty uczenia się z zestawów 4 i 5 (oprócz kryterium „Omawia metody walidacji umiejętności kadr instruktorskich”). W 3. części walidacji weryfikowane jest prowadzenie jednostek dydaktycznych w ramach procesu dydaktycznego do III stopnia systematyki, zgodnie z opisami zawartymi w obowiązującym programie SITS.

Warunkiem dopuszczenia osoby przystępującej do walidacji do 2. części weryfikacji jest zaliczenie części 1. Warunkiem dopuszczenia osoby przystępującej do walidacji do 3. części weryfikacji jest zaliczenie części 2.

Do przeprowadzenia 1. części weryfikacji niezbędna jest sala wyposażona w komputer podłączony do Internetu oraz projektor lub telewizor. Organizacja sali musi umożliwiać każdej osobie przystępującej do walidacji samodzielną pracę.

Do przeprowadzenia 2. części weryfikacji niezbędne są:

– zorganizowany teren narciarski (przygotowany i zabezpieczony zgodnie z ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich), tj. stok narciarski o wymiarach: długość minimum 800 m, szerokość minimum 40 m; fragment minimum 300 m o nachyleniu 15–20° oraz fragment minimum 300 m o nachyleniu ok. 35–40° zapewniający możliwość przeprowadzenia zawodów w slalomie gigancie,
– wyciąg narciarski,
– box o wymiarach: szerokość minimum 20 cm, długość minimum 400 cm,
– skocznia o wymiarach: wysokość progu minimum 1 m, długość części płaskiej minimum 4 m,
– 25 bramek snowboardowych,
– wiertarka,
– klucz do tyczek,
– 2 radiotelefony,
– elektroniczny pomiar czasu,
– komputer,
– kamera,
– fladry do grodzenia trasy,
– apteczka pierwszej pomocy.

Instytucja certyfikująca jest zobowiązana do zapewnienia zabezpieczenia GOPR/TOPR.

Do przeprowadzenia 3. części weryfikacji niezbędne są:

– pólko ćwiczebne (przygotowane i zabezpieczone zgodnie z ustawą z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich) o wymiarach: długość minimum 200 m, szerokość minimum 30 m, o nachyleniu 15–20°,
– wyciąg narciarski.

Instytucja prowadząca walidację musi zapewnić bezstronną i niezależną procedurę odwoławczą, w ramach której osoby uczestniczące w procesie walidacji i certyfikacji mają możliwość odwołania się od decyzji dotyczących przebiegu walidacji, w szczególności decyzji kończącej walidację. W przypadku negatywnego wyniku walidacji instytucja prowadząca walidację jest zobowiązana przedstawić uzasadnienie decyzji.

2. Etapy identyfikowania i dokumentowania

Instytucja prowadząca walidację musi zapewnić wsparcie osobie przystępującej do walidacji w zakresie identyfikowania oraz dokumentowania posiadanych efektów uczenia się. Zbiór dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia analizy dowodów osoby przystępujące do walidacji muszą przekazać do instytucji przeprowadzającej walidację w terminie określonym przez tę instytucję.

2.1. Metody

Dopuszczalne metody na tych etapach: metoda dowodów i deklaracji oraz rozmowa z doradcą.

Do weryfikacji efektów uczenia się walidowanych w trakcie części 1. dopuszcza się następujące dowody:

– zaświadczenie o zaliczeniu egzaminu teoretycznego na kursie instruktora zawodowego organizowanego przez SITS,

– zaświadczenie o zaliczeniu egzaminu teoretycznego na kursie instruktora SITS organizowanego przez SITS do 31.05.2018 r.

Do weryfikacji efektów uczenia się walidowanych w 2. części dopuszcza się następujące dowody:

– zaświadczenie o zaliczeniu egzaminu praktycznego na kursie instruktora zawodowego organizowanego przez SITS,

– zaświadczenie o zaliczeniu egzaminu praktycznego na kursie instruktora SITS organizowanego przez SITS do 31.05.2018 r.

Do weryfikacji efektu uczenia się „Omawia zasady organizacji wypoczynku dzieci i młodzieży” dopuszcza się następujący dowód:

– zaświadczenie o ukończeniu kursu na kierownika wypoczynku zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 marca 2016 r. w sprawie wypoczynku dzieci i młodzieży (Dz. U. poz. 452 oraz z 2021 r. poz. 1548).

2.2. Zasoby kadrowe

Doradca walidacyjny:

– stosuje metody i narzędzia pomocne przy identyfikowaniu i dokumentowaniu kompetencji,

– zna zasady weryfikacji dowodów na osiągnięcie efektów uczenia się,

– przestrzega wysokich standardów etyki zawodowej,

– zna wymagane efekty uczenia się oraz kryteria weryfikacji ustalone dla kwalifikacji będących w zakresie jego działania jako doradcy walidacyjnego,

– zna metody i narzędzia stosowane w celu zweryfikowania wymaganych efektów uczenia się dla kwalifikacji będących w zakresie jego działania jako doradcy walidacyjnego.

7. Warunki, jakie musi spełniać osoba przystępująca do walidacji

Do walidacji może przystąpić osoba, która:

– przedstawi oświadczenie o niekaralności związanej z wykonywaniem przez tę osobę działalności zawodowej w obszarze objętym kwalifikacją,

– przedstawi orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do uprawiania snowboardu.

Ponadto wymagana jest kwalifikacja pełna na poziomie 6 Polskiej Ramy Kwalifikacji oraz certyfikat kwalifikacji „Prowadzenie procesu dydaktycznego w snowboardzie” – kwalifikacja cząstkowa na poziomie 4 Polskiej Ramy Kwalifikacji.

8. Termin dokonywania przeglądu kwalifikacji

Nie rzadziej niż raz na 10 lat